

Istinita priča...

Put u Novi Zeland

Naš Klub odlučio je u 2011. godini otputovati na međunarodno natjecanje u Wellington na Novi Zeland. S priprema za odlazak na tako veliki put započeli smo već početkom godine. Natjecatelji su vrijedno trenirali jer smo znali da će nas tamo u konkurenciji dočekati „vanzemaljci“ azijskih skokova u vodu koji su najbolji na Svijetu. Klub je odradio svu administrativnu pripremu oko smještaja, avio karata, viza i prijava.

Ekipa trešnjevčana koja se sastojala od suca, dva trenera i četiri natjecatelja veselo se sastala na aerodromu Pleso i krenula na južnu polutku ove nam kugle zemaljske. Put do Frankfurta je bio ugodan i tu smo imali par sati čekanja do leta za našu sljedeću destinaciju Sydney. Prošetali smo aerodromom i kad je otvoren ulaz za naš let uputili smo se prema „chack in“ šalteru.

Tada počinje „show time“...

Kako je dio ekipe imao rodbinu u Australiji odlučili su nakon Novog Zelanda ostati dva tjedna na turizmu i uz novozelandsku, izvadili su i australsku vizu, dok je dio nas koji smo se odmah vraćali kućama imao vizu Novog Zelanda. Nakon provjere putovnica izvijestili su nas da oni koji nemaju australsku vizu ne mogu u avion jer se leti za Sydney.

Skoro mi je došlo slabo....objašnjavam ženi da moramo krenuti s ostatkom ekipe, da nas čeka natjecanje,...da mi u Sydneyu ne izlazimo preko granice nego transferom odlazimo na let za Wellington,...vršim pritisak, ali dama mi samo hladnokrvno odgovara: „I am sorry but you must have viza for Australia“. Totalna panika,... avion polijeće za pola sata i izlaz se uskoro zatvara. Nema druge spašavaj što se spasiti može,.. kažem trenerici koja je imala australsku vizu da povede dvoje natjecatelja koji također imaju vizu, uzme bording karte i odjuri u avion koji samo što nije zatvorio vrata.

I tako nas četvero Ana, Petra, Hrvoje i Jurić („kasnije smo se prozvali Prstenova družina“) ostali kao siročići u deset sati navečer na frankfurtskom aerodromu u potpunom šoku. A, cijelu smo se godinu spremali za ovaj put. No, za svaki problem uvijek postoji rješenje samo čovjek treba biti uporan i u takvim trenucima upotrijebiti „pit bull“ metode. Odlučili smo prespavati u Frankfurtu i ujutro vidjeti što se može učiniti. Našli smo hotel blizu aerodroma i navili alarme za buđenje u „užasnih“ pet ujutro. Tako se rano dižem samo kad idem vaditi krv....

Buđenje je uspjelo, na brzinu smo doručkovali, uhvatili „shuttle“ za aerodrom i u „boj za odlazak na Novi Zeland“.

Petra je bila s natjecateljima dok sam ja letjela s jednog kraja aerodroma na drugi (a aerodrom je velik kao pola Zagreba) jer bi me svaki djelatnik slao kod sljedećeg i svi su imali drugačija objašnjenja. Naša agencija iz Zagreba je također urgirala da se preselimo na drugi let koji ne ide preko

Australije. Uglavnom digla sam pola aerodroma na noge i u konačnici naišla na jedno prodajno mjesto „Last minute tickets“ koji su brzo shvatili o čemu se radi i ponudili rješenje: „...kupite nove karte, a za ove koje imate dobiti ćete refundaciju“. Brzo sam otrčala do ekipe i rekla da imamo soluciju. Nudili su nam let preko Dubaia za Welligton s Emiratima po istoj cijeni koliko smo mi platili naše karte....“totalno cool“. Još samo da riješim malu „sitnicu“, trebam odobrenje za kreditnu karticu jer je iznos za nove karte pozamašan. Zovem Zagreb, sredim autorizaciju (tu nam pomaže naša Mariana) i karte su „v žepu“.

Potpuno iscrpljeni doplazili smo do „check in“ za ukrcaj, uredno predali putovnice na pregled i karte kad opet „smola“. Ponovno čujemo famoznu rečenicu „.....I am sorry but you must have visa for Australia“. Što je sad problem,...pitam? Kaže ona: „...mi stajemo u Melbournu točiti gorivo“. I????...pitam ja nju....pa putnici neće izlaziti iz aviona? Kaže...žao mi je, ali tada smo na tlu Australije i morate imati njihovu vizu. Došlo mi je da je opalim onim ruksakom po glavi.....Vrata aviona zatvorena i „Prstenova družina opet „na ledu“, ali....pod motom „never give up“ opet smo odjurili tamo gdje smo kupili karte.

Objasnim što se dogodilo, čovjek mi uredno pokazuje da u kompjuteru nemaju informaciju da se staje po gorivo. Kažem mu da to više nije važno nego da nam da novo rješenje. Brzo pregledava sve letove i nalazi let preko Singapura, ali ide za jedan sat i pitanje je da li ćemo stići. Noćna mora....ipak pokušati ćemo. Karte isprintane, prtljaga preuzeta s leta za Dubai, Petra i klinci trče po aerodromu s torbama dok ja preuzimam karte i agent kompanije nas preko reda vodi do ulaza. Utrpavamo se u avion u zadnji čas....sjeli smo. Pogledavamo se s nevjericom i pitamo...da li smo mi to uspjeli? Bome jesmo, kažem Petri,... sad nas ni specijalci neće izvući iz aviona .Let do Singapura trajao je 9 sati, a od umora smo gotovo sve prespavali,...“ ko cjepanice“.

Stigli smo u Sigapur, aerodrom je stvarno kao iz „Zvezdanih staza“. Imali smo čekanje od par sati i krenuli letom za Auckland u Novi Zeland iz kojeg imamo let za Welligton. Do Auchlanda je let bio ugodan i konačno eto nas na tlu Novog Zelanda. Sve je u znaku Svjetskog prvenstva u ragbiju i vrlo interesantno. Sat vremena čekanja i ulazimo u avion za konačno odredište gdje je prvi dio ekipe iz ove priče već odavno stigao.

Prije polijetanja pilot nas upozorava da su vremenski uvjeti u Wellingtonu loši,...da im je nakon 50 godina pao snijeg i da će biti turbolencija. Da ne povjeruješ....samo nam je još ovo trebalo...najgora zima u posljednjih 50 godina,...i to baš kad mi dolazimo. Totalna „smola“.Let je bio od svega 45 minuta, ali zadnjih pola sata je bilo kao 45 sati. Pilot je dva puta pokušavao sletjeti, ali bezuspješno. Kod drugog pokušaja, totalno se izvrnuo,... padaju stvari iz prtljažnika iznad naših glava, žena iza nas pada u nesvijest,...stavljaju je na kisik, a Petra i ja zelene , držimo se za sic ispred sebe. Avion u totalnom niskom poniranju! Užas...mislim se,...ma tko je rekao da treba biti uporan u životu – „looser“? Trebali smo ostati u Frankfurtu i vratiti se doma:) Pilot odlučuje da je nemoguće sletjeti pa se vraćamo ponovno

u Auckland. Hrvoje i Jurić umorni od svega, cijeli događaj su prespavali i kad smo sletjeli,...pita Hrvoje....jesmo stigli?. Da jesmo...odgovaram, ali u Auckland.). Kako avio prijevoznik nije kriv za vremenske neprilike, nisu nam osigurali noćenje, ali koga više briga za to, glavno da je glava na ramenu. Uspjeli smo pronaći smještaj u motelu i ujutro prvim letom krenuli u „čuveni“ Wellington.

Stigli smo na odredište, pokupili smo prtljagu i kad smo krenuli prema carinskom pregledu do moje torbe dojuri pas tragač i za njim policajci. Svi se uzvrtili oko moje torbe, a ušati stvor luduje. Nemila nelagoda, ...šta je sad ,...nije mi valjda neki metiljavac nešto ubacio u prtljagu. Torbu sam otvorila i dala je na pregled, a „paščetina“ ruje li ga ruje... i izrovao je on što ga je smetalo,...vrećica s lavandom, koju uvijek ubacim u torbu kad idem na dugačak put. Policajci su psa pohvalili, a ja sam morala pospremati razbacanu robu...pih!

Zadnja carinska stanica pred izlaz je rengen i nakon sto sam stavila svoj ruksak na pregled,...sve počne zvoniti, svijetliti i opet dojurila policija,... svi uzrujani. Što sad hoćete...pitam? Vi gospođo imate metak...kažu zaprepašteno. Da imam i prazan je...odgovorim,... i to je suvenir iz moje Domovine gdje se dogodio pokolj. Naime, kupila sam u memorijalnom centru na Ovčari prazan metak, privjesak kao suvenir. Ništa oni jadnici ne shvaćaju nego mi ga oduzimaju i ne mogu doći k sebi. Tko ih šljivi...već sam kupila novi:)

I eto nas konačno u WELLINGTONU!!!!

Znam da je teško povjerovati u ovu priču, ali može Vam je potvrditi svaki od članova naše trešnjevačke „Prstenove družine“.

Zaključak priče je:“...ipak u životu treba biti uporan jer su naši natjecatelji na Novom Zelandu osvojili tri medalje“!!! , a savjet Vama koji planirate put na Novi Zeland...svakako izvadite vizu i za Australiju jer nikad ne znate da li ćete tamo stati točiti gorivo.

Put u povratku bio je bez problema i vrlo dosadan :):):)